

Miksi Milan
piti aina olla niin
täydellinen?

Ana oppii oman arvonsa

Lucy Stevenson Ewell
(Perustuu tositahtumaan)

Tämä kertomus tapahtui Kanadassa.

"Mamá, arvaa mitä?" kysyi Anan isosisko Mila. Hän piteli koulutodistustaan. "Sain kaikista aineista kympin!"

Ana pyöritteli silmiään. Miksi Milan piti aina olla niin täydellinen?

"Sepä hienoa", mamá sanoi. "Olen ylpeä sinusta." Hän kääntyi Anan puoleen. "Entä millaiset arvosanat sinä sait?"

Ana ojensi todistuksensa mamälle. "Ne ovat ihan hyvät", Ana sanoi katsoen maahan. Ana ahkeroi kovasti koulussa. Hän ei silti saanut täydellisiä arvosanoja Milan tavoin.

"Olen sinustakin ylpeä", mamá sanoi. Hän halasi Anaa.

Hän vain sanoo niin, jotta minusta tuntuisi paremmalta, Ana ajatteli. Mila oli aina ollut häntä fiksumpi.

Mutta Mila ei ollut pelkästään koulussa parempi kuin Ana. Hän oli parempi *kaikessa*. Hänellä oli enemmän ystäviä. Hänellä oli kauniimmat hiukset. Hän oli parempi urheilussa. Kaikki rakastivat Milaa.

Anan vanhemmat yrittivät olla avuksi. "Olet hyvin tärkeä, Ana", papi sanoi usein. "Olet kaunis ja älykäs", mamá tapasi sanoa. Ana ei kuitenkaan tuntenut olevansa tärkeä, kaunis tai älykäs. Ei verrattuna Milaan.

Eräänä päivänä Ana ja Mila pelasivat lautapeliä. "Taisit voittaa taas", Ana huokasi.

"Haluatko pelata jotakin muuta?" Mila kysyi. "Voisimme mennä ulos. Voitat minut varmasti jalkapallossa!"

"Ei!" Ana tiuskaisi. "Olen kyllästynyt häviämään ja olen väsynyt siihen, että olet aina minua parempi." Hänestä tuntui kuin hänen sisällään kiehuisi.

Milan silmät suurenivat. "Olen pahoillani..."

Ana kääntyi ja juoksi huoneeseensa, ennen kuin Mila ehti puhua loppuun. "En tule koskaan olemaan täydellinen niin kuin sinä!" hän sanoi ja paiskasi oven kiinni.

Ana makasi vuoteellaan kasvat haudattuina tyyneyn. Hän oli todella vihainen!

Hän veti muutaman kerran syvään henkeä. Kun Ana oli rauhoittunut, hän polvistui rukoilemaan. "Rakas taivaallinen Isä", hän sanoi, "autathan minua. Olen aina kateellinen Milalle." Hänen äänensä hiljeni. "Minusta tuntuu, etten ole koskaan kyllin hyvä. Rakastatko Sinä minua todella?"

Lämmin tunne levisi Anan päästä varpaisiin. Sitten hän sai ajatuksen. Taivaallinen Isä rakastaa ihmisiä, koska he ovat Hänen lapsiaan. Ei siksi, että he ovat parhaita. Ehkä Anan ei tarvinnut olla parempi kuin kukaan muu, jotta häntä rakastettaisiin. Häntä rakastettiin juuri nyt.

Ana pysyi polvillaan. Hän ei halunnut hyvän tunteen häviävän. Taivaallinen Isä *rakasti* häntä – paljon.

Sitten ovelta kuului hiljainen koputus. Siellä oli mamá. Hän istui vuoteelle Anan viereen. "Kuulin, että olit poissa tolaltasi."

Ana nyökkäsi. "Joo. Nyt minusta kuitenkin tuntuu paremmalta. Tiedän, ettei minun pitäisi olla vihainen Milalle hyvien arvosanojen saamisesta tai voittamisesta. Ja minä rukoilin, mikä auttoi paljon."

Mamá kietoi kätensä Anan ympärille. "Miltä sinusta tuntui, kun rukoilit?"

"Hyvältä", Ana sanoi. "Minusta tuntui, että olin todella tärkeä taivaalliselle Isälle."

Mamá veti Anan lähelleen. "Olet aina ollut todella tärkeä – taivaalliselle Isälle ja meille. Mutta olen iloinen siitä, että *sinä* tiedät sen nyt."

"Niin minäkin. Aion pyytää Milalta anteeksi sitä, että huusin hänelle." Ana hymyili. "Ja aion kysyä, haluaisiko hän pelata jalkapalloa!" ●